

De tyske minekastere og granatkastere i 1. Verdenskrig

Guns for the Pioneers

En af pionertroppens vigtigste opgaver har altid været konstruktion og fjernelse af fæstningsværker og broer. Af denne grund dannede artilleri, pionerer, pontonere, sapperer osv. en enkelt gren af våben i århundreder: den såkaldte *ingeniørtrop*.

Først med Scharnhorsts reformer under Napoleonskrigene opstod "kampene" Artilleri adskilt fra "ikke-kamp" ingeniør- og pontontropperne - efter anmodning fra artilleriet, som så denne kombination som en trussel mod deres nyvundne position som en våbengren med lige rettigheder ved siden af infanteri og kavaleri.

25 cm tung minekaster.

Men mens artilleristerne naturligvis tog deres kanoner med sig, fortsatte de med at overlade den knap så glørværdige opgave at fjerne feltbefæstninger til ingeniørstyrken. Uden kanoner og morterer måtte dette nu falde tilbage på enklere midler, såsom de såkaldte *stangladninger* - stænger op til fire meter lange med en fjernsprængladning i spidsen.

Oprindeligt blev der brugt bomuld til denne last, efterfulgt fra 1888 af *Garnet Powder 88* (et picrinsyrederivat) og endelig i 1902 af *Filler Powder 02* (TNT).

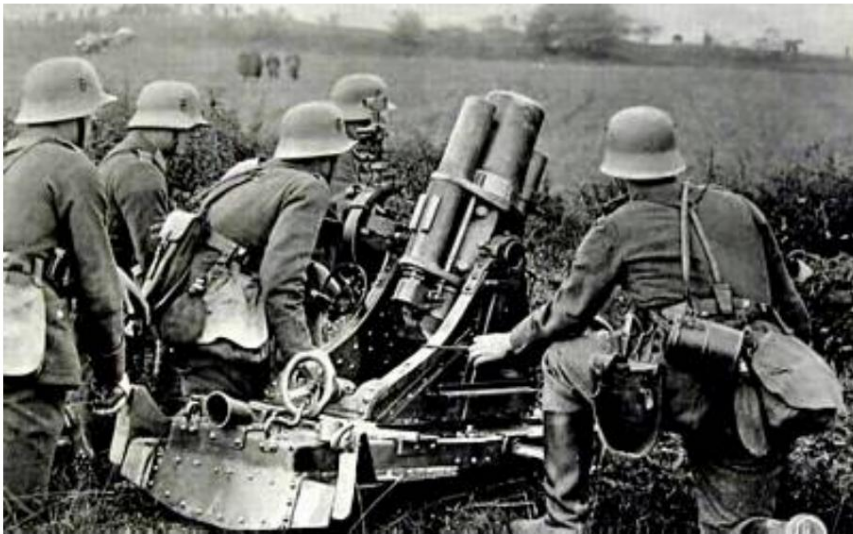
I en nødsituation måtte sapperne med dette uhåndterlige udstyr og kun beskyttet af tykke uldne frakker kravle til fjendens befæstninger op til stanglængde, og derefter angrebene

antænde. En yderst risikabel procedure i lyset af moderne boltrifler og de stadigt stigende sprængladninger! Nogle gange blev ladningerne også kastet som en håndgranat, men i liggende stilling og under fjendens beskydning var det heller ikke en god løsning.

Det var klart for de tyske sappere, at de havde brug for en slags pistol, der kunne ødelægge forhindringer og befæstninger på afstand. Men da kanoner nominelt var et anliggende for artilleri, afviste den indflydelsesrige APK (*Artillery Examination Commission*) ethvert samarbejde. Så det var op til pionertroppen at afhjælpe situationen.

I 1907 begyndte Engineering Committee - normalt ansvarlig for at designe befæstninger - at designe et særligt våben til at levere sprængladninger (også kendt som "miner" på det tidspunkt) over lange afstande. Firmaet Ehrhardt blev kontaktet for teknisk support, da den sædvanlige våbenleverandør Krupp var for meget påvirket af APK'en.

Den første generation af minekastere

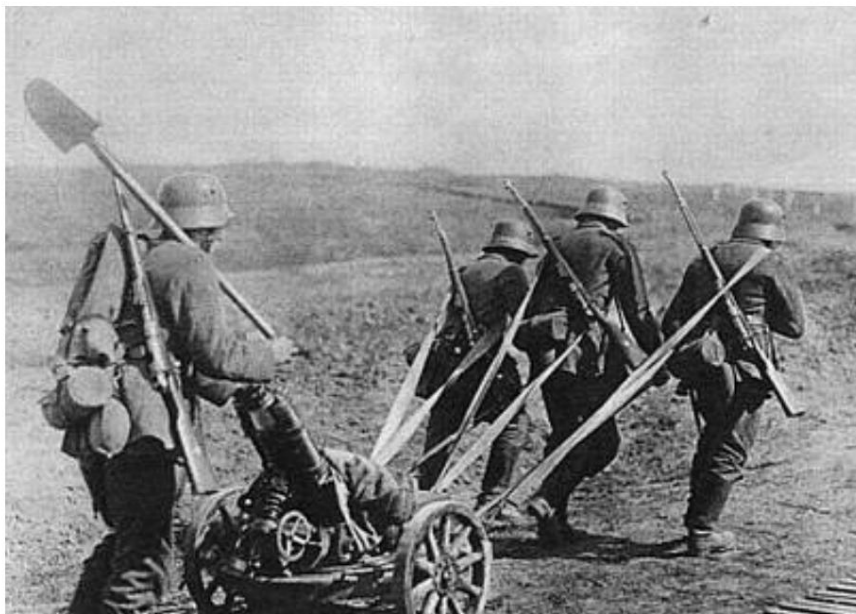

25 cm tung minekaster, gammel type.

Det første resultat af dette arbejde dukkede op kun tre år senere: den *25 cm tunge minekaster (SMW)*.

Dette våben var i det væsentlige en ekstremt kortløbet mortar, der affyrede projektiler med en ekstrem høj eksplosiv ladning (50 kg TNT i en granat på 97 kg). Dens rækkevidde var temmelig kort på lige under 600 m, men dette blev mere end kompensere for af dens høje ildkraft.

I modsætning til klassiske morterer blev tøndens på 25 cm SMW imidlertid riflet for at forbedre sigtepræcisionen og havde også en løbsretur. Men den blev stadig læsset på klassisk vis fra mulen. I alt 44 eksemplarer af dette våben blev bygget i største hemmelighed indtil krigens begyndelse og udgjorde sammen med de supertunge 28 cm, 30,5 cm og 42 cm artillerimorter rygraden i belejringsartilleriet. Den *17 cm mellemstore minekaster (mMW)* fulgte i 1913 som en mere mobil og billigere støtte, som ikke var andet end en nedskalaret version af 25 cm-modellen. I begyndelsen af krigen var der 116 af denne type i tropperne.

7,85 cm let minekaster, gammel type.

Den 7,85 cm lette minekaster (LMW) var faktisk tænkt som den tredje model i serien og hovedvåbenet for de pionerenheder, der fulgte med hærens angrebsspydspidser .

Imidlertid eksisterede kun en enkelt prototype i 1914. Selvom denne blev sat i produktion så hurtigt som muligt efter de første erfaringer med de to større brødre, blev den i sidste ende kun produceret i et lille antal.

Anden generation i 1916

Efterhånden som fronterne frøs til i skyttegravskrig, var der stigende krav om våben, der kunne nå længere og også dække de bagerste områder af de stadigt ekspanderende skyttegravssystemer på begge sider.

Derudover blev minekasterne, der oprindeligt blev brugt direkte foran, i stigende grad flyttet bagud, for det meste i separate stillinger, for at forhindre returild fra fjendens artilleri.

7,85 cm letvægts minekaster, ny stil, med maksimal tøndehøjde.

De mellem- og tunge mørtler blev derfor udskiftet i produktionen med reviderede versioner, der indeholdt en længere tønde og en større tøndestiger for mere rækkevidde.

Derudover var de monteret på pladespillere, der tillod fuld 360° lateral orientering. For at skelne mellem de to versioner fik de gamle modeller suffikset *a/A* (= "gammel type"), mens de nye modeller fik betegnelsen *mMW 16* eller *sMW 16*, baseret på introduktionsåret 1916.

IMW blev også ved denne lejlighed erstattet af en mere moderne variant, som inkonsekvent blev omtalt som *IMW 16* eller *IMW n/A* (= "ny type"). Årsagen til denne ændring var dog ikke rækkevidden af våbnet, og det havde allerede haft en drejeskive i den gamle version. I stedet fik pistolen en kort spidshale, som tjente som støtte til at affyre LMW'en i meget lav højde (op til vandret).

På trods af alle de fordele, de tilbød i skyttegravskrig, var minekasterne mere et margianalt fænomen ved fronten indtil slutningen af 1916. Så indså OHL dog tilsyneladende, at for prisen for en enkelt 77 mm feltkanon kunne der bygges syv IMW eller tilsvarende antal *mW* og *sMW*. Desuden kunne produktionen af stødfaste sprængstoffer ikke længere følge med forbruget ved fronten. Derfor var der fokus på minekasterne med deres langt lavere mundingshastighed og dermed en meget lavere belastning af granaten.

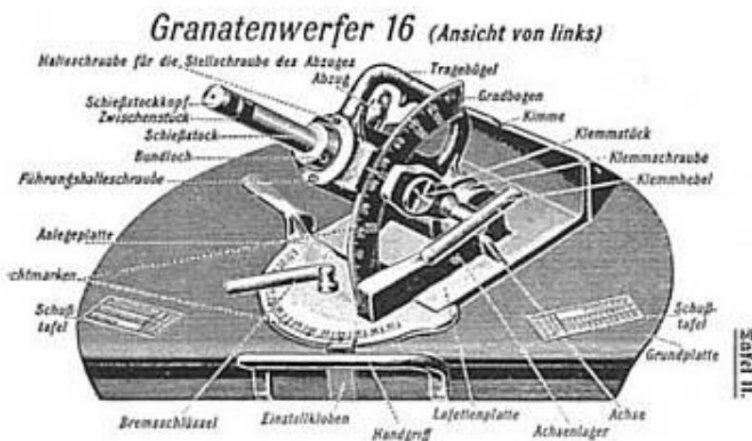

7,85 cm letvægts minekaster, ny stil, med minimal tøndehøjde.

Som følge heraf blev produktionen af mørtler øget betydeligt, og lageret af mørtler steg fra 44 *sMW* og 116 *mMW* i august 1914 til 1.234 *sMW*, 2.361 *mMW* og 12.329 *IMW* i november 1918.

Derudover blev den *meget tunge minekaster på 38 cm* også produceret i små antal, men den viste sig ikke særlig effektiv på grund af dens ubevægelighed.

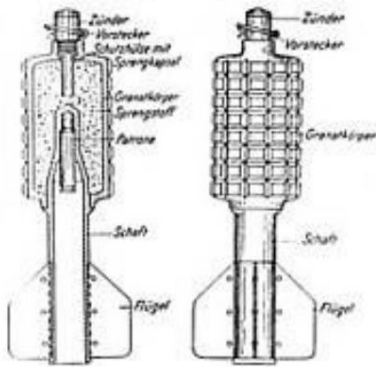
Granatkaster 16

To sider fra Grenade Launcher 16 manualen.

Sæflet N.

Wurfgranate 1915.

I den anden ende af størrelsesskalaen havde briterne i mellemtiden introduceret den meget succesrige Stokes Trench Mortar, som var langt overlegen i mobilitet i forhold til sin tyske pendant - IMW n/A.

Tre soldater var i stand til at placere dette våben uden problemer, selv i det mest ugunstige terræn.

Som svar erhvervede Stock & Co-virksomheden i Berlin-Marienfelde licensen til at bygge præstekasteren til den østrig-ungarske hær.

Det affyrede et vingestabiliseret projektil, der vejede omkring 2 kg over en afstand på omkring 500 m. Dets noget mærkelige navn kom af, at dets opfinder var en ungarsk præst ved navn Vécer.

For ikke at fremkalde uønskede associationer ("*En minekaster kaster miner, en præstekaster kaster...*") fik den kun det nøgterne navn *Granatenwerfer 16 i den tyske hær*.

Våbnet klarede sig ekstremt godt i felten og var, når det var opdelt i to dele, endnu mere bærbart end dets britiske modstykke. I teorien skulle hvert infanterikompagni modtage to af disse, men produktionstillene nåede aldrig det krævede niveau.

Efter den store krig

Med afslutningen på Første Verdenskrig sluttede historien om mine- og granatkastere hurtigt:

- Den 25 cm tunge minekaster 16 faldt under Versailles-traktatens begrænsning om, at Reichswehr ikke måtte have tungt artilleri.
- Granatwerfer 16 blev derimod erstattet af forskellige designs baseret på den teknisk simple Stokes-mørtel, som til sidst førte til Wehrmachts glatborede 5 cm, 8 cm og 12 cm mørtler i Anden Verdenskrig.
- Den 7,85 cm lette minekaster 16 og den mellemstore minekaster 16 forblev i tjeneste hos Reichswehr indtil 1930'erne, hvor de derefter blev erstattet af de ovennævnte mørtler.

Tekniske specifikationer

	granatkaster 16	7,85 cm lettere Minenwerfer n/A	17 cm medium mørtel 16	25 cm tung mørtel 16
Kaliber:	--	7,85 cm	17 cm	25 cm
Vægt:	38,1 kg	133,5 kg	509,8 kg	629,2 kg

rørlængde:	15,2 cm	41,7 cm	65,5 cm	76,2 cm
kuglevægt:	1,9	4,4 kg	51,3 kg	92,6 kg
mundingshastighed:	kg ?	80 m/s	80 m/s	67 m/s
Rækkevidde:	460 m	1.190 m	1.060 m	890 m
Højde retning:	Max +80°	0° til 75°	Max +75°	Max +75°
sideretning:	140°	360°	20	20

Ovenstående er en gengivelse af artiklen Die deutschen Minenwerfer und Granatenwerfer fra hjemmesiden Battlefield 1918. Forfatterens navn foreligger ikke.